

let's
panic!

เมือง
จม
น้ำ

มูลนิธิ
หอศิลป์แห่งรัชกาลที่๙
RAMA IX ART MUSEUM FOUNDATION

นิทรรศการ เมืองจมน้ำ Let's Panic

จัดโดย หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

ร่วมกับ Design for Disasters

วันที่ 20 ตุลาคม ถึง 25 พฤศจิกายน 2554

ณ หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (ชั้น 8)

ภัณฑารักษ์ รับเชิญ

ผศ. สรรเสริญ มิลันทสุด

สันติ ลอรัวี่

ศิลปิน

กิตติคุณ วรสาร

กนกนุช ศิลปวิศกุล

กฤษฎา งามสม

จิตติสิงห์ สมบุญ

ณัฐวดี เลื่อนโรสง

ธีระวัฒน์ นุสวาลี

ซูเปอร์แมชชีน แฟคตอรี

พิณพิจิต ตรีนิยะ

พรกวีศักดิ์ ริมสกุล

มนน ธราบุรุษย์

ยงวิทย์ สันตะพานิช

สตูดิโอ คราฟส์แมนชิพ

สุรเดช เต็มทรัพย์ศิริ

สรวิศ อินทร์ศิริพงษ์

เอกลักษณ์ เพียรพนาเวช

จัดพิมพ์โดย

มูลนิธิหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

ออกแบบกราฟิกและภาพประกอบโดย อัปพลัดรี

(ปัญญานา ชัยสันตุภรณ์ และ โพธิ์นา ทาวรวิจิตร)

พิมพ์โดย บริษัท พลัสเพรส จำกัด

เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2554

ISBN 978-616-272-000-0

สงวนลิขสิทธิ์

มูลนิธิหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร ขอสงวนสิทธิ์ในการพิมพ์ซ้ำทุกส่วนของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าจะเป็นทางอิเล็กทรอนิกส์ สิ่งพิมพ์ รวมถึงการถ่ายสำเนา บันทึก หรือการเก็บข้อมูลในรูปแบบต่างๆ โดยที่ไม่ได้รับการอนุญาตเป็นทางการจากมูลนิธิหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

เวลาทำการ 10.00 - 21.00 น.

วันอังคาร - วันอาทิตย์ (หยุดวันจันทร์)

หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

939 ถนนพระราม 1 แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน

กรุงเทพฯ 10330

โทรศัพท์ 02 214 6630 - 8

โทรสาร 02 214 6639

www.bacc.or.th

เมืองจมน้ำ Let's Panic Exhibition

Organized by Bangkok Art and Culture Centre

in cooperation with Design for Disasters

20 October - 25 November 2011

At Bangkok Art and Culture Centre, 8th Floor

Guest Curators

Asst. Prof. Sansern Milindasuta

Santi Lawrachawee

Artists

Kittikoon Worrasorratorn

Kanoknuch Sillapawisawakul

Krit Ngamsom

Jitsing Somboon

Nattavut Luenthaisong

Teerawat Mulvilai

Super Machine Factory

Pimchit Tapaneeya

Pornaweesak Rimsakul

Manon Taranurak

Yongvit Santanaphanich

Studio Craftsmanship

Suradech Termsapsiri

Sorrawis Insiriphong

Ekaluck Peanpanawate

Published by

Bangkok Art and Culture Centre Foundation

Graphic Design and Illustration by upstairs

(Minchaya Chayosumrit & Pailin Thawornwijit)

Printed by Plus Press Co., Ltd.

Date Printed: 12 October 2011

ISBN 978-616-272-000-0

Copyright © 2011 Bangkok Art and Culture Centre

All rights reserved

No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system without the prior permission in writing from the publisher.

Open hours : 10 am. - 9 pm.

Tuesday - Sunday (Except Mondays)

Bangkok Art and Culture Centre

939 Rama I Rd., Wangmai, Pathumwan

Bangkok 10330.

Tel . 02 214 6630 - 8

Fax. 02 214 6639

www.bacc.or.th

เมื่อเมืองจมน้ำ

มิถุนายน 2554 ทีมงานนิทรรศการหอศิลป์ฯ และภัณฑารักษ์รับเชิญ อาจารย์สรสรเสริญ มลิณทิสุต และอาจารย์สันติ ลอรัชวี รวมทั้งกลุ่ม Design For Disasters ผู้ดูแลประกายความคิด เริ่มประชุมวางแผนการจัดนิทรรศการศิลปะเกี่ยวกับภัยพิบัติต่างๆ ที่เกิดขึ้น และทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ ทั่วโลกและรวมทั้งในประเทศไทย ทีมงานพยายามจำกัดวงเข้ามาให้ใกล้กับสถานการณ์ในบ้านเรา จนได้ข้อสรุปว่าภัยพิบัติที่มาจากน้ำน่าจะเป็นเรื่องใกล้ตัวที่สุด เวลานี้เราคิดว่านิทรรศการครั้งนี้จะมีส่วนช่วยกระตุ้นความตื่นตัวเรื่องอุทกภัยที่มีแนวโน้มสูงที่จะเกิดขึ้น เพื่อสร้างความเข้าใจถึงเหตุปัจจัย อันจะนำไปสู่การเตรียมการรับมือที่เหมาะสมและไม่ตื่นตระหนกจนเกินไป นี่คือการที่มาของนิทรรศการ "เมืองจมน้ำ Let's panic" ที่เริ่มต้น ณ หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร ปลายเดือนตุลาคม 2554

ณ วันที่ได้นั่งลงพูดคุยกันนั้น เราคิดว่าสิ่งที่เราต้องการนำเสนอจะเป็นก้าวแห่งความพยายามที่จะเดินนำสังคม เพื่อความพร้อมเมื่อเหตุการณ์จริงมาถึง ศิลปะและงานสร้างสรรค์ที่ดีควรเป็นเช่นนั้น มิใช่หรือ ศิลปินและนักสร้างสรรค์ก็มักจะเห็นหลายอย่างที่คนทั่วไปไม่เคยสังเกตเห็น บางคนเรียกสิ่งนี้ว่า ญาณ และงานสร้างสรรค์ของพวกเขา ก็มักจะแสดงออกซึ่งข้อสังเกตเหล่านั้น รวมทั้งนวัตกรรมหลากหลายที่พวกเขาสร้างขึ้นก็มักอยู่บนพื้นฐานของการแก้ไขปัญหาเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ในนิทรรศการเราเชิญจิตรกร สถาปนิก นักออกแบบสิ่งพิมพ์ ตัวอักษร นักวาดภาพประกอบ นักสร้างภาพเคลื่อนไหว นักการละคร 15 ท่าน มาร่วมกันจำลองภาพเหตุการณ์ในลำดับต่างๆ ของภัยพิบัติที่อาจจะเกิดขึ้น ผ่านภาพลายเส้น การ์ตูน ถ้อยคำ ที่เราคิดกันว่าน่าจะเป็นสื่อที่ไม่สร้างความหวาดกลัวจนเกินไป แม้ว่าหัวข้อในแต่ละเหตุการณ์จะดูน่าตกใจอยู่สักหน่อย ทางกลุ่ม Design for Disasters ก็เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของนิทรรศการอย่างเข้มแข็ง ด้วยการจัดประกวดการออกแบบข้าวของเครื่องใช้ในบ้านให้แปลงร่างเป็นอุปกรณ์ช่วยชีวิต ในหัวข้อที่มุ่งเน้นว่า "ต้องรอด" แต่นั่นคือสิ่งที่เราคิดกันมาตลอดกว่า 4 เดือน โดยมีได้ตระหนักว่าเหตุการณ์จริงจะมาถึงเร็วกว่าที่คาด ตลอด 2 สัปดาห์ต้นของเดือนตุลาคม ก่อนนิทรรศการเปิดตัวเพียงครึ่งเดือน มวลน้ำขนาดมหึมาได้ไหลหลากลงมาจากภาคเหนือสู่ภาคกลางอย่างรวดเร็วเกิดความคาดหมาย รัศมีที่สร้างความเสียหายขยายออกเป็นวงกว้างกว่า 26 จังหวัด สูญเสียกว่า 200 ชีวิต บ้านเรือนทรัพย์สินเสียหาย นิคมอุตสาหกรรม โดยเฉพาะในจังหวัดอยุธยากลายเป็นทะเลสาบไฟศาล แม้กำแพงกันน้ำที่สูงถึง 6.5 เมตรก็ไม่อาจต้านทาน โบราณสถานจมน้ำ ผู้คนอพยพเอาชีวิตรอดกันอลหม่าน ริมถนนสายหลักอย่างสายเอเชียกลายเป็นที่หลบซ่อนฉุกเฉิน ณ วันนั้นมีคนว่างงานทันทีแล้วกว่า 1.2 แสนคน มูลค่าความเสียหายโดยรวมทางเศรษฐกิจยังมิอาจประเมินได้ รัฐบาลจัดตั้งศูนย์อำนวยการกลางที่ตอนเมืองเพื่อรวมหน่วยงานที่เกี่ยวข้องมาบูรณาการข้อมูลและการแก้ปัญหา หลังจากตั้งรับอย่างไร้กระบวนการทำอยู่พักใหญ่ แม้จะยังไม่มีมีการประกาศภาวะฉุกเฉินอย่างเป็นทางการจากภาครัฐ แต่คงไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ประเทศไทยในยามนี้ ยิ่งกว่าวิกฤต ณ วันที่สุดท้ายได้เริ่มได้รับการตีพิมพ์ ก็ยังไม่มีใครสามารถยืนยันได้ว่า สถานการณ์จะจบลงแบบไหน กรุงเทพฯ ที่หมายปลายทางสุดท้ายก่อนไหลลงสู่อ่าวไทยของมวลน้ำที่คาดการณ์กันว่าจะไหลทะลักเข้ามาเพิ่มอีกระลอก กำลังได้รับการป้องกันอย่างเข้มข้น

ณ วันนี้ นิทรรศการ เมืองจมน้ำ ที่เรามุ่งหวังจะเป็นก้าวที่เดินนำนั้น ได้ถูกความจริงที่คมชัดทั้งภาพและเสียง หักง้างไปไกลอย่างลึกลับ

เพื่อให้สอดคล้องกับความเป็นจริง ทีมภัณฑารักษ์และฝ่ายนิทรรศการได้เพิ่ม "สถานีต้องรอด" (survival station) ขึ้นที่ชั้นบริเวณทางเข้าหอศิลป์ฯ ชั้น 3 (นอกเหนือจากพื้นที่แสดงหลักที่ห้องนิทรรศการชั้น 8) เพื่อเป็นศูนย์เชื่อมโยงข้อมูลข่าวสารที่ตรงตามสถานการณ์จริงเผยแพร่ให้กับผู้ชม ทั้งความเคลื่อนไหวและหมายเลขติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการป้องกันภัยและความช่วยเหลือ เป็นจุดรับบริจาคและแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูล นำเสนอคำแนะนำ ในการปฏิบัติตัวและความช่วยเหลือในช่วงน้ำท่วมที่ทุกหน่วยงานได้กระจายข่าวอยู่ทุกช่องทาง รวมทั้งที่ได้รับการโพสต์กันอย่างขะมักเขม้นในเครือข่ายโซเชียลมีเดียต่างๆ จนเป็นปรากฏการณ์ที่กินพื้นที่ข่าวและความสนใจอื่นๆ จนหมดสิ้น นวัตกรรมใหม่ ๆ ทางกาป้องกัน ที่นำเสนอกันในสื่อเหล่านี้ แสดงให้เห็นความห่วงใยและการแบ่งปันที่น่าสนใจมากในสังคมไทย

อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นเรื่องต่อเนื่องจากแนวความคิด เมืองจมน้ำ คือการเข้าไปมีส่วนร่วมในการฟื้นฟูสภาพจิตใจของผู้ประสบภัย ด้วยเครือข่ายศิลปะที่เรามีในลักษณะ "หน่วยฟื้นฟูจิตใจเคลื่อนที่" ซึ่งอยู่ระหว่างการวางแผนปฏิบัติการต่อไป ณ โอกาสนี้ ต้องขอขอบคุณศิลปินทุกท่าน ภัณฑารักษ์ทั้งสอง รวมทั้งผู้ให้การสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ที่ตอบรับเข้าร่วมงานนิทรรศการครั้งนี้ และหวังว่าจะได้มีส่วนร่วมทำงานทางด้านพื้นที่กันอีกต่อไป

ตั้งแต่เด็กจนเติบโตผ่านวัยมากกว่าครึ่งชีวิต เรามักได้ยินผู้ใหญ่และเพื่อนชาวต่างชาติพูดอยู่เสมอว่า คนไทยโชคดี บ้านเมืองอุดมสมบูรณ์ ปราศจากภัยธรรมชาติรุนแรง เหตุการณ์ครั้งนี้ที่ว่ากันว่าเป็นอุทกภัยที่รุนแรงที่สุดในรอบ 50 ปี ในประเทศไทย น่าจะเป็นอีกหนึ่งบทเรียนสำคัญที่เราตระหนักถึงคุณค่าที่แท้จริงของความโชคดี ที่ไม่ได้มีไว้ให้เราดักตวงโดยขาดการศึกษาอย่างต่อเนื่องทางข้อมูลเชิงประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ เทคโนโลยี และความเคารพในสิ่งที่ธรรมชาติมีไว้ให้ และใช้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้นอย่างไม่จบสิ้น โดยไม่ศึกษาผลกระทบที่ตามมา และการเตรียมการที่ดีพอเมื่อยุคแห่งความโชคดีผ่านไป การศึกษาประวัติศาสตร์บางสำนักเสนอว่า การเสียกรุงศรีอยุธยาครั้งที่สอง อาจมีผลพวงมาจากความชะล่าใจในยุทธการน้ำหลากซึ่งเคยใช้ได้ผล ในการทำให้ทัพพม่าล่าถอยไปในศึกประชิดพระนครหลายครั้งก่อนหน้านั้น จะเป็นความโชคดีของพม่าที่รู้จักสรุปบทเรียน จนได้มีเดลการรบในฤดูน้ำหลาก บวกกับความบากบั่นและสามัคคี จนทำให้ตีอยุธยาสำเร็จในเวลาต่อมา หรือจะเป็นความโชคร้ายของสังคมไทยที่ไม่เคยสรุปบทเรียนปรากฏการณ์น้ำหลากที่ได้พิสูจน์แล้วว่ายังอยู่คู่เมืองไทย และวิวัฒนาการเป็นมวลน้ำปริมาตรใหญ่ขึ้นตามวิวัฒนาการการใช้จ่ายทรัพยากรอย่างไม่ยับยั้งของมนุษย์ยุคใหม่ก็อาจมีส่วนสรุป จากฤดูน้ำหลากที่เคยเป็นที่ต้อนรับของคนในยุคโบราณเพราะนำพามาซึ่งความอุดมสมบูรณ์ จนมาถึงภาพความสนุกสนานที่พบได้ในสารคดี น้ำท่วมกรุงเทพฯ ของคุณเท้ ประภาศวุฒิสรา ที่คลอไปด้วยเสียงเพลง ร่ำวงลอยเรือ ในปี 2485 มาถึงภาพความสูญเสียและสะท้อนใจในชะตากรรมจากน้ำหลากผ่านการรายงานข่าวสดเรียลไทม์ เรียลสเปซ ของทีมข่าวคุณสรยุทธ สุทัศินจินดา ทุกเช้า ตลอด 2 สัปดาห์ของเดือนตุลาคมของปี 2554 สังคมไทยน่าจะได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง มากกว่าปฏิบัติการ "ไล่น้ำ" "กั้นน้ำ" แต่เรียนรู้ที่จะเคารพและอยู่กับน้ำอย่างยั่งยืน บนพื้นฐานของคุณูปการจากการศึกษาประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และความเปลี่ยนแปลงของโลกอย่างลึกซึ้งและจริงจังผนวกกับการเลือกใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม บนความร่วมมือร่วมใจในการกระตุ้นจิตสำนึกของผู้คนในการใช้ทรัพยากรโดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของส่วนรวม ทั้งหมดนี้ ด้วยน้ำจิตน้ำใจของคนไทยในความเป็นมิตรแท้ ยามยาก ที่เราประจักษ์ชัดแล้วในวันนี้ สังคมไทยน่าจะ "ต้องรอด" อย่างแน่นอน

ลักขณา คุณาวิชยานนท์

ผู้อำนวยการหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

11 ตุลาคม 2554

When the city is sinking

June 2011, The BACC exhibition team and guest curators, Sansern Milindasuta and Santi Laurachawee and also a Design For Disasters network lighted up an idea to plan and organize an exhibition about disasters that happened more frequent and extreme around the globe, Thailand included. The exhibition team tried to limit the scope and came up with a conclusion that it should be about a disaster from water, a matter closer to home. At the time, we thought the exhibition should help promoting awareness about flooding with its increasing probability. We intended to raise awareness of all factors that led to handling floods properly and not to be too frightened or alarmed by it. This was the conception of the exhibition.

When we sat down and discussed the matter, we thought the essence of what we'd like to present was to lead public to prepare for a real situation. Shouldn't all arts and creative works be so? Artists and creative personals should see what ordinary people couldn't. Some see this quality as "intuition" and their creative works express this exact quality. Various innovations these people have created, are on the foundation of solving problems, improving life quality. In this exhibition, we invited artist, architect, graphic designer, illustrator, animator, and performing artist to come together to simulate the situation based on different levels of a disaster that could happen. Through drawings, cartoon, words, it was the approach we thought it should not create an over anxiety. Even though some of the topic in the event was rather alarming, but Design for Disasters came as a strong part of the exhibition by organizing a design competition based on everyday commodities being adapted and changed to be surviving tools. In the topic of "Surviving we must", this idea has been pushed forward without realizing that the real situation could come sooner than we all expected.

Before the month of October, colossal mass of water flowing through the northern region to central region swiftly than anybody could foresee. The damage has vast radius covering 26 provinces, more than 200 lives are lost, houses and possessions are ruined, industrial compound, especially in Ayutthaya province has turned to be a massive lake. Even a barricade as high as 6.5 meter still couldn't withhold water. Historic site is underwater, people frantically evacuate, along the Asia road, the major thoroughfare has changed to be an emergency campground. As of today there are 120,000 people under unemployment. The damage economically still is beyond estimating. Official has set up an administrative centre at Don Muang to hold all existing units to incorporate information, finding a way to solve the problems. After handling without tactics for a long while, without declaring state of emergency from the government, we now probably cannot deny that the stage of Thailand at the moment is beyond crisis. At the time when this catalogue is being printed, nobody could confirm how and when this grim situation will be over. Bangkok is the last destination before mass of water flowing to the gulf of Thailand. Another mass of water is still expected and it is vigorously prepared for.

Today, Let's panic exhibition we hoped to lead was led ahead by vivid images and voices of reality. To be in line with the current situation, the curatorial team and the exhibition department added on a "Survival Station" at the entrance on the 3rd floor of BACC (other than the main exhibition on the 8th floor). It is to connect

all information according to reality to be disseminated to visitors. This should include civic movements and important numbers when in need of helps in case of an emergency, along with a station for donation, exchanging information, giving advices on saving oneself or even giving aid to others during the time of floods. Now, the information is being exchanged through all channels even on social network and it has become a phenomenon taking up span of attentions, superseding other news. New innovations in dealing with floods that were presented through these medias show sharing and compassion that becomes the most interesting news in Thai society.

Another matter that is continuing from a concept of Let's panic is to participate in restoring mental states of the flood victims through our artist networks in "Heart Rehab Mobile Unit". The idea is in the process of planning and organizing. At this occasion, we have to thank all artists and curators, including all supporters for accepting the invitations to participate in this exhibition and hope to collaborate further in the next process.

From childhood through adult life more than half of living, we have heard the elder and foreigner friends often say Thais are fortunate, to be equipped with abounded country without extreme natural disasters. This flooding event in Thailand has been recognized as the most severe flood in the past 50 years. It is a lesson for us to realize a true value of our fortune that is not there to be taken for grant without learning of history, geography, and technology, without having a respect of what nature has provided, without a well preparation for time when the stage of good fortune has passed. Some academy of history suggests that when we lost our past capital, Ayutthaya, for the 2nd time, it is because we had overestimated our strategy on water operation that was effective in forcing Myanmists to retreat in the wars that happened many times before. In turn, it was a beneficial for the Myanmists to conclude the lessons to be a strategy of fighting in the time of abundant water. Adding on with perseverance and unity, the Myanmists later conquered Ayutthaya. Maybe it was our ill fating that Thais have never learnt from the sheet flooding phenomenon. The phenomenon that has been proved time and again to exist in Thailand. The evolution on massive water supposedly increased in due subsequence in exhausting resource per modern lifestyle is not to be judge in haste. The abundant water season was used to be greeted with joy by people in the past because it's believed to bring plentifulness and joyfulness, as found in the documentary "Flooding Bangkok" of Khun Tae Prakatvuthisarn accompanied with "Ram Wong Loi Reua" song in the year of 1942. In the year of 2011, the stark images of lost and quaking in ill fates of flood victims we've seen through live reports of Sorayut Sutasanajinda's news team every morning in the past two weeks in October is a contrast. Thai society must have learnt something more than "Lai Num (chasing away water)" and "Kun Num" (forting up water)" strategy. We could learn to respect and live with water on the benefaction of studying history, geography, and ever changing stage of the world, along with using technology wisely, working collaboratively in stimulating people's consciousness in consuming resources in the benefit for all. With all this in mind along with compassion of Thai as a true friend in time of difficulty, it is evident that we will surely "survive".

Luckana Kunavichayanont
Director of Bangkok Art and Culture Centre
11 October 2011

ชีวิตดำเนินไปอย่างปกติทั่วไป
มีความสะดวกสบายต่าง ๆ
เพียงพร้อม ระหว่างวัน ผู้คน
ต่างยุ่งกับการทำมาหากิน
พอดกกลางคืน คนหลายหมื่นกำลัง
เดินทางกลับบ้าน รถติดบนถนน
ยาวเหยียดเป็นชั่วโมง ชัยป์เพียง
คร่าวละ 10 กม./ชั่วโมง
ในขณะที่บางคนก็กำลังปาร์ตี้กัน
อย่างสนุกสนานตามที่เที่ยวต่าง ๆ
หลายคนกำลังติดละครหลังข่าวที่
แสนแรงที่กำลังเป็นที่พูดถึงของใคร
ต่อใครไปทั่วเมือง ความเสื่อมลง
เสื่อมลงของสังคมมิให้เห็น
รอบ ๆ ตัว ทุกอย่างดำเนินต่อไป
อย่างเป็นปกติ

ท้องฟ้าเริ่มมืดลง มืดลง หลาย ๆ
อย่างเริ่มหยุดนิ่ง ความเงียบเข้ามา
เยือน สัตว์หลายชนิดทำท่าที่พิรุธ
เหมือนพวกมันรับรู้อะไรบางอย่าง
ที่มนุษย์ไม่เคยจะได้สัมผัส บางตัว
วิ่งวุ่น บางตัวหาที่ซุกหัว นกนับพัน
ตัวบินกันซึกไขว่อยู่บนท้องฟ้าที่มีด
ครึ้มราวกับกำลังจะถล่มลงมา

ฝนเริ่มตก ค่อย ๆ ตก แล้วก็ตก
หนัก ๆ หนักมากขึ้นเรื่อย ๆ และ
เรื่อย ๆ....

บวกกับน้ำเหนือปริมาณมาก มาก
แบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ไหลลง
มาจากทางตอนบนของประเทศ

บัดนี้น้ำในแม่น้ำสายหลักของเมือง
เอ่อล้นขึ้นทุกขณะ ยังไม่นับรวม
คลองต่าง ๆ ทั่วเมือง ที่ตอนนี้กำลัง
ล้นปรี่และทะลักเข้าท่วมบ้านของ
ผู้คนอย่างรวดเร็ว

การจราจรบนถนนติดขัดมากกว่าเดิม
แต่บางคนก็กำลังปาร์ตี้กันอย่าง
สนุกสนานเหมือนเคยและหลายคน
ก็กำลังดูละครหลังข่าวอย่างเมามัมน

ลมเริ่มพัดแรงขึ้น แรงขึ้น จนป้าย
โฆษณาขนาดใหญ่หลายป้ายหลุด
ออกจากฐานราก ปลิวว่อนไปใน
อากาศ ต้นไม้ใหญ่ที่ชาวเมืองต่าง
พากันลงคะแนนให้เป็นต้นไม้ที่สวยงาม
และใหญ่ที่สุดกำลังถูกถอนราก
และล้มลงในที่สุด คนนับหมื่นบน
ทางด่วนเห็นภาพเหล่านี้จากมุมกว้าง
พากันตื่นตระหนก รถบางคนกำลัง
ล้อยื่นเบา ๆ ด้วยกระแสลมที่พัด
มาอย่างรุนแรง หลายต่อหลายคน
วิ่งออกจากรถ สับสนอลหม่าน
ท้องฟ้าสลับประหลาด นกหลาย
พันตัวกำลังบินว่อนไปมาอย่างไร
ทิศทาง หนูหลายพันตัวก็กำลังวิ่งกัน
ซุลมุน ณ ใจกลางสลัมแห่งหนึ่ง

ฝนที่ตกหนักอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมา
ก่อน ตอนนี้ทำให้เกิดน้ำท่วมสูงกว่า
1 เมตรในบางพื้นที่แล้ว โดยเฉพาะ
ในเขตที่พื้นดินมีปัญหาการทรุด
ตัวอย่างหนัก

ลมที่พัดแรง เหมือนกับว่ากำลัง
จะถอนรากถอนโคนทุกสิ่ง
ขวางหน้า บวกกับน้ำทะเลที่หนุน
สูงบริเวณปากอ่าวทางตอนใต้
ของมหานครแห่งนี้ ทำให้เกิด
คลื่นสูงกว่า 10 เมตรซัดเข้ามา
อย่างเกรี้ยวกราด

ตอนนี้ชาวเมืองหลายล้านคน
ที่อยู่กันอย่างหนาแน่น
เริ่มมีความกลัวตายอย่างแรง
บางคนเกิดอาการช็อคหมดสติ
เพราะกลัวสิ่งที่ตนกำลังเผชิญ
อยู่ตรงหน้า รถยนต์นับหมื่นคัน
ขณะนี้ถูกทิ้งเกลื่อนบนทางด่วน
และถนนสายหลัก

หลายต่อหลายคนเริ่มเคลื่อนที่
เองเพราะแรงลม ชนกันพังเป็น
แถบ บางคนถูกยกปลิวว่อนไป
ชนกับป้ายโฆษณากลางอากาศ

ปาร์ตี้ต้องหยุดกลางคัน ละครหลัง
ข่าวหายไปจากหน้าจอทีวี ไฟฟ้าถูก
ตัดขาดแล้ว สัญญาณโทรศัพท์และ
อินเตอร์เนทบนมือถือที่ใครต่อใคร
แย่งกันไปเข้าคิวรอซื้อตั้งแต่เช้ามีด
บัดนี้ก็ขาดหายไปเช่นกัน

เสียงหวีดร้องของแรงลม ดังก้อง
ไปทั่ว เด็กหลายคนปิดหูและร้องไห้
ผู้ใหญ่ก็ไม่ต่างกัน

ความมืด ความแรงของลม คลื่นยักษ์
ที่กำลังถาโถมเข้ามา น้ำฝนที่ตกลง
มาอย่างหนัก เสียงลมที่หวีดร้องก้อง
ทุกอย่างถูกตัดขาด

ถูกตัดขาดแล้วจริง ๆ....

ผู้คนล้มตายเป็นจำนวนมาก....
บาดเจ็บสาหัส ไม่มีโรงพยาบาลหรือ
แพทย์ที่ไหนเปิดทำการอีกแล้ว....
หัวเมือง เต็มไปด้วยร่างที่ไร้วิญญาณ
ลอยเกลื่อนแทนที่ภาพรถติดที่ใคร
หลายต่อหลายคนจินตนา

เวลาผ่านไป 3 ชั่วโมง
หลายส่วนของเมืองจมอยู่ในน้ำ
ในบางพื้นที่น้ำท่วมสูงกว่า 2 เมตร

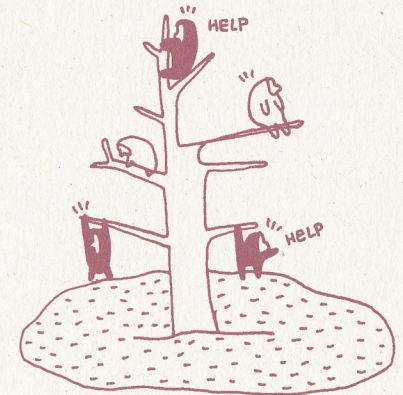
และแล้วเมื่อเวลาผ่านไป....
ผ่านไป....
ฝนไม่มีทีท่าที่จะหยุด
และน้ำก็ไม่มีทีท่าที่จะลดลงแม้แต
น้อยเช่นกัน

ไม่มีที่ซุกหัวนอน....
ไม่มีที่ให้ซบถ่าย....
ไม่มียวดยานพาหนะ....
ไม่มีเสื้อผ้าที่อบอุ่น....
ไม่มีอุปกรณ์ติดต่อสื่อสารใดๆ ที่ใช้
การได้....
ไม่มีแล้วจริง ๆ....

อาหารเริ่มค่อย ๆ ขาดแคลน
เกิดโรคระบาดรุนแรงที่คร่าชีวิตคน
ได้ภายในเวลาเพียง 3 วัน ผู้คนเริ่ม
ล้มตาย ล้มตาย และล้มตายไปเป็น
จำนวนมาก จากการขาดอาหารและ
โรคระบาด กลาดกลืนอยู่ในน้ำ
สึคล้ำเหม็น....

คนที่ยังมีชีวิต ต่างกระวนกระวาย
ตามหาคนที่ตนรัก หลายครอบครัว
กำลังพยายามทุกวิถีทางเพื่อที่จะหนี
อพยพออกจากมหานครแห่งนี้
สถานที่ ๆ พวกเขาเกิดและเคยใช้
ชีวิตอย่างสะดวกสบาย ที่กำลังจะ
กลายเป็นเมืองบาดาลอย่างถาวร
ในไม่ช้า สภาพของเมืองตอนนี้ดูน่า
สะเทือนใจ เกินกว่าที่ชาวมหานคร
แห่งนี้จะจินตนาการ

คุณคิดว่าคุณจะเป็นหนึ่งในผู้ที่รอด
ชีวิตและเห็นภาพน่าสะเทือนใจ
เบื้องหน้านั้นมั๊ย????
คุณพร้อมแล้วหรือยัง????

When the world is to be shattered.
Are you ready?

Everyday life continues to progress as usual. Technology and convenience are available for us to enjoy. During the day, people are busy working. As night arrives, swarms of people are on their way home. Traffic has been congested for hours, moving along at speed of 10 kilometers per hour. Some people have taken time off to party. Some are already at home in front of their televisions, watching the latest soap opera that everyone talks about. The decline of society, while subtle, can be noticed all around. Everyday life continues on as usual.

The sky darkens, just a bit more than usual.

Then, even more.

Things begin to stop.

There is a sudden silence but it is animals and wildlife that notice first. Something no living creature has ever before seen is coming. Animals try to hide themselves. Birds rush flying while some land, creating vast black static in the sky; none is sure what to do. The sky, as appeared, is falling down.

The rain begins to drizzle. Then, it falls. And eventually, inevitably, it pours, on, and on, and on, and on...

Water from up north begins to gush down, in the amount has never before imagined, rushing towards the city. The riverbeds begin to flood, filling up major canals all around. Water makes its way into people's homes, swiftly. On the road, Traffic remains at a standstill. Some people are still partying. At homes, some are still fixed in front of their televisions, watching an ongoing drama.

The wind begins to blow, culminating into powerful gusts, swirling up billboards into the sky. Trees much loved by citizens for their size and beauty are being plucked and thrashed. Thousands of people on the road begin to notice and start panicking. Some cars start to rise by force of wind. Many people get out of their cars, begin to run.

Chaos is ascending.

The color of the sky takes on an eerie shade of color. Birds continue to flock aimlessly. Thousands of rats riot in slums. The ceaseless rain has now accumulated into 1-meter-high flooding especially in lowland areas. The wind whips harder and harder ready to uproot everything in its ever expanding path.

In the mean time, Water in the ocean has quietly risen. Its 10-meters-tall wave is on course for a sudden impact.

Millions people in the city now fear for their lives. The phenomenon happening in front of them causes some into states of a shock. Tens of thousands of cars have been left on roads and highways, yet they continue on their own as a result of the wind, pushing and crashing to each other, while some are lifted joining flurry of billboards surging up in the sky.

There are no more parties. There are no images on screens. Electricity has been cut off. Phone and internet signals on mobile devices people queued up to buy are no longer there.

There are only cries of the wind blowing in their ears. Children clasp their ears and cry. Adults, claiming to know much more can do no different.

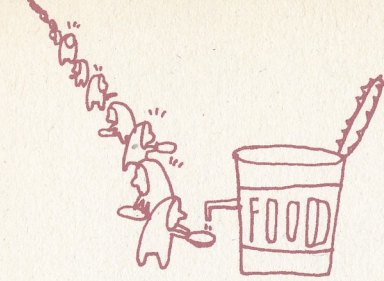
Then it starts darkness
of the night, the might
of the wind, the charge
of the giant tsunami,
the gush of the falling
rain, the screams of
Mother Nature.

Everything is nothing.
Nothing is everything.

People are falling death.
Some are hurt, but there
is no hospital or doctor
to go to. Scattered
around the city are
lifeless bodies replacing
an image of a traffic
people have grown used
to. Three hours have
passed. Much of the city
has sunken underwater.
Some parts are two
meter under.

But the day waits for
no one.
Time passes.
The rain does not seem
likely to stop.
The water does not look
likely to subside.

There are no beds...
There are no toilets...
There are no cars...
There are no clothes...
There are no communication
devices...
Nothing at all.

The food supply drops drastically.
New disease forms into an epidemic,
killing people within 3 days
of infection.

Death count continues to rise from
disease and lack of food. The living
struggles to find their loved ones.
Many families evacuate from the
city they were born and grew up to
lived their convenient lives, a city
fast turning into an underworld.
The state of the city is more
extreme than anything they could
have ever imagined.

In such circumstance, do you think
you could survive?
Do you think you would be ready?

